

Bolha

Már messziről látta, hogy a helyüket elfoglalta valami sötét kabátos, rosszcarcú figura: rádiókat, régi merevlemezeket, videokazettákat pakolt ki maga elé a betonra, és zsebre tett kézzel fűtyült a hajnali párában.

– A francba – mondta Petra. – Ez az egyetlen hely, ahol később árnyék lesz. Mehetünk a közepére, vagy a büfé mellé.

Alig múlt fél hat, de a bolhapiac már kezdett formát ölteni, mindenki időben lecsapott a jobb helyekre, itt-ott már nagyban sefteltek ki-korán-kelet alapon. Kint volt a szemüveges, mackónadrágos forma is, aki rendre minden héten pornólapokat vásárolt fel, ahol csak lehetett, meg a Petra által csak Műszerésznek nevezett fazon is ott bolyongott, aki állítólag fantasztikus díszletek építéséből és fotózásából élt, azokhoz gyűjtött tárcsákat, fogaskereket, csöveket, és félig kiürült flakon festéket, többnyire aranyzínűt meg krómot keresett.

Lalival megpróbáltak azért ésszerű helyet találni, végül egy öregasszony és egy kövér könyvárus között találtak egy négyzetméternyi helyet. Kihajtogatták a székeket.

– Jóanyánk szerencsétlenkedik – mondta Lali, miután kinyomta a mobilját. – Túl messze parkolt le. Azt mondja, nincs hely. Kimegyek, segíték neki. El ne tűnj innen.

Petra cigarettára gyűjtött. Nézte, ahogy öccse eltűnik az emberek között.

Jobb híján a könyvárus portékáját böngészte egy ideig, ami tele volt a magyar irodalom echte legnagyobb neveivel: Mattyasovszki, Fable, Berkesi, Szilvási, Lőrincz, és így tovább, szorosan egymás mellett. Aztán egy láda Rakéta Regénytár és Albatrosz vegyesen, egy újabb láda szakácskönyv, mellette pedig toronyban Delfin-könyvek.

– Háromszáz darabja – mondta a fickó.

– Biztos nem – mondta Petra. – Ezek nagy részét könyvtárak dobálják ingyen az ember után.

– Azokban pecsét van.

– Aha.

– Hát alkudni lehet. Nem értem, minek beszólni, ha nem veszel semmit.

– Majd veszek. Ha visszajött a helyjegy ára. Talán.

A fickó megrázta a fejét, és úgy döntött, nem törődik Petrával, elővett egy Blikket, és azt olvasta. Nemsokára felbukkant anya és Lali, egy-egy nagyobb ládát cipelve. Hárman valahogy kitergették a szőnyeget, és elkezdték kipakolni a cuccot. Bakelitlemezek, könyvek, játékok, mindenféle szemét.

– Kávét valaki? – kérdezte anya. – Hozok enni is, ha kell. Valamit?

Lali egy virslis-sajtós-hagymás lángost kért, Petra viszont hallgatott: tisztátalannak érezte azokat az ételeket, amiket itt adtak a büfében – már a tényt is, hogy itt kell dekkolniuk legalább kora délutánig. Talán utoljára, de már nagyon elege volt az egészből.

– Na jó, egy kávét – mondta aztán. – De nagyot, ha van, ne azt a kis hangyafasznyit. Legalább egy bögrével, sok tejjel.

Azzal kettesben maradtak Lalival.

– Utolsó alkalom – mondta a fiú. – Valószínűleg. Ne idegeskedj már.

– Elegem van ebből az egészből. Múltkor a benzinpénz se jött vissza, nem értem, mit kell erőlködni. Miért nem rakja ki ezt a sok kacatot a ház elé, hogy vigye, aki akarja? – Petra idegesen eltaposta a cigarettáját. – Szarnom kell. Már most, nem is tudom, mi lesz később. De én itt el nem megyek, az biztos.

Összefonta a karját. Rágrimaszolt egy nézelődőre, aki gyorsan arrébb is iszkolt.
– Soha nem lesz vége – mondta. – Itt fogunk megrohadni.

***

Anikó kimérte a pultra az aprópénzt, egyenként számolta, hogy pontosan annyi legyen. Meg kellett szabadulnia ettől a sok csörgő nehezéktől.

- Az enyémet megiszom itt, nem tudok annyi mindent elvinni – mondta. – Petra meg tudja várni. Istenem, az a gyerek mennyire egy türelmetlen, semmi nem tetszik neki.
  - Még iskolába jár? – kérdezte Jenő, miközben becsomagolta papírba a lángost.
  - Jövőre megy egyetemre. Hálaisten. Épp elég a Lali hülyeségeivel foglalkoznom. Lett egy barát-nője most. Néha nálunk alszik.
  - Hát igen, ez ilyen – mondta Jenő. Bekönyökölt a pult túloldaláról. – Szüksége van valakire mindenkinek, ugye.
  - Nekem aztán nem – mondta Anikó. – Aha. Még csak az kéne.
- Jenő röviden lesütötte a szemét, majd derűsen folytatta:
- Végül is megvettem az autót, amit a múltkor mutattam a hirdetésben. Nagyon jó kis járgány, de olyan volt a szaga, mint a romlott tejnek. Mármint az üléseknek. Beleitta magát, nem tudom, mi lehetett az.
  - Bevág a seggembe a bugyim – mondta Anikó. – Legjobb lesz, ha kimegyek, és inkább beülök az áru mögé. A végén kihív Petra kávéja.
- Amikor megfogta a műanyag poharat, azt hitte, odaég a keze. Most már nem tehetette vissza.
- Minden oké? – kérdezte Jenő.
  - Majd még jövök – mondta Anikó. – Vagy mit tudom én.

***

A nap végül is lassan a piactér fölé érkezett, egyre kevesebb árnyékos hely maradt, és egyre több nézelődő botladozott az árusok között.

Két óra alatt begyűjtöttek négyezer forintot, ezzel valószínűleg rekordot döntöttek.

Petra jobb híján megint a könyvârus készletében turkált, talált egy régi könyvet – egy Faulkner-t. Belelapozott, teljesen rendben volt.

- Zsiványok – mondta az árus. – Jó könyv.
  - Olyan nincs, hogy ezt olvasta – mondta Petra.
  - Kétszáz.
  - Adok érte egy kémiakönyvet. Új. Újszerű. Nem volt használva.
- A könyvârus intett, hogy elfogadja.
- Petra visszaült a helyére, olvasgatta a könyvet. Unalmas volt.
- Örülnék, ha nem csereberélnél a cigánnyal – morogta az anyja. – Eladni jöttünk.
  - Jézusom, anyám. Hallja, amit mondunk.

A könyvârus oda se bagózott.

- Hol van az öcséd? Ha megint a videojátékokat nézegeti, letöröm a kezét.
- Azt mondta, feltölti az üveget a csapnál.
- Milyen csapnál?

Petra mutatni készült, amikor észrevette, hogy két sorral arrébb két volt osztálytârsa is ott dekol a bakelites csávó âruja mellett: Zsuzu és Citrom, egymás kezét fogva, ami talán egy kicsit meglepő volt, de talán annyira mégsem.

Citromot mindig ki lehetett szûrni, nagy tömegben is, rikító sârga cuccokat hordott, amikor csak

lehetett, Zsuzsu pedig szokás szerint feketében, mintha gyászolná a méltóságát.

Petra elharapta a száját.

A méltóságát.

– Bocs, anyám, mennem kell.

Petra átugrta a cuccokat, és igyekezett úgy eliszkolni, hogy Zsuzsuék ne lássák meg.

Laliban viszont volt annyi lélekjelenlét, hogy épp ebben a pillanatban térjen vissza, telefröcskölt pólóban, és az ő nevét kiáltozza.

Petra odasietett hozzá.

– A kurva életbe, Lali, ne kiabálj már. – Átpillantott öccse válla fölött, és beigazolódott, amitől félt, a két hívatlan egyenesen ránézett. – Na, mindegy. Csinálj úgy, mintha csak itt nézelődnék.

Petra elvette tőle az üveget, belekortyolt, visszaadta.

Hunyorgott a napfénytől.

Észrevette, hogy Zsuzsu integet felé.

– Jaj, bazmeg, Lali – motyogta. – Menj vissza, segíts anyáknak. Én sétálok egyet.

– Nem értem, mi a bajod?

– Csak... menj.

– Még meg akartam nézni a PlayStation-ös asztalt, tele van olcsó cuccal.

Petra összeszorította a száját, majd a fejét rázta.

– Azt csinálsz, amit akarsz.

Azzal otthagya Lalit, és volt osztálytársai felé vette az irányt.

– Na hát szia, szia, mit csinálsz te itt? – szólt rá illetlenül messziről Zsuzsu, majd odalépett, és két nempuszt nyomott Petra arcának mindkét felére.

– Csá – mondta Citrom. Megemelte sárga baseballsapkáját, mintha csak egy kalap lenne, ő meg egy úriember.

– Hát, csak nézelődök, meg ilyesmi – mondta Petra.

– Mi még sosem voltunk itt – jegyezte meg Zsuzsu. – De hát Citrom ragaszkodott hozzá, azt mondja, itt olyan ritkaságokat lehet találni, de hát... nem tudom, nekem ez az egész...

– Tudod, honnan ered a bolhapiac kifejezés? – vágott közbe Citrom. – Többféle etimológiai magyarázata van. Például...

– Hogy minden tiszta bolha – vont vállat Zsuzsu. – Kihozzák a fertőzött, undorító szarjaikat az emberek.

– Sőt! – kontrázott Citrom. – Lehet, hogy az emberek maguk *azok*. Hogy *az emberek a bolhák*.

Röhögött.

Petra összevonta a szemöldökét.

– Na ja – mondta. – Bolhák. Gondolom, hogy erről lehet szó. De ti ketten... mióta...

– Ja, egy hónapja – mondta Zsuzsu.

– Te, az ott nem az anyád? – kérdezte Citrom.

Petra észrevett valami ritka idegesítő dolgot ezzel a kettővel kapcsolatban. Eleinte nem tudta volna megmondani, mivel is van baja, aztán leesett neki.

Mindketten rágóztak.

***

Anikó most a helyjegyesnek próbálta elmagyarázni, hogy csak egy négyzetméter kell fizetnie, hiszen nem foglal el kettőt.

– Most nézze meg – mutatta. – Maga szerint ez hol két méter?

– Hát egy méternél biztos nagyobb, ne nézzen már hülyének. – A fickó megzörgette kövér hasa alatt az övtáskát. – Ami meg túlmege, az már kettő. Ez a szabály. Hiszen ezt tudja maga is.

Anikó idegesen fújtatott, és a zsebébe nyúlt, hogy kifizesse a két négyzetmétert, amikor látta, hogy Jenő közeledik.

– Na, mi történik itt? – kérdezte.

– Semmi – mondta Anikó. – Semmi, tényleg.

– Hát csak szerinte egy négyzetméter ez, pedig annál nagyobb.

Jenő megszorította a helyjegyes fickó vállát.

– Jaj, Bandikám. Mindig csak a szőrszálhasogatás. Most nézz már rá. Másfélnél biztosan kisebb. Lemérjem neked?

– Ne már, Jenő, de hát tudod, hogy...

– Most elveszel a hölgytől ezerhatszáz forintot csak azért, mert két ládát sehogy sem lehet úgy összetolni, hogy egy méter alá menjen? Milyen rendszer már az ilyen? Talán magadnak szeded a pénzt? Ugye hogy nem.

Anikó morgott. Elővette a pénzt.

– Nem kell itt védelmezni, Jenő. Kifizetem a pénzt. Nem gond, én is tudom, mi a szabály.

A Bandinak hívott fickó a fejét vakarta.

– Jó, hát most innen nézve nem is olyan nagy ez a terület, meg amúgy is itt van a forduló, két egész méter akarva se tudna lefedni.

Jenő vigyorgott.

– Nyolcszáz lesz, asszonyom – mondta Bandi.

Anikó érezte, hogy annyira összeszorította már a száját, hogy tisztára elfehéredett tőle a feje. Biztos volt benne, hogy így van.

Kifizette a nyolcszáz forintot, majd figyelte, ahogy a helyjegyes most a mellette üldögélő könyvárussal vitatja meg, mekkora helyet is foglal el.

Jenő közben közelebb lépett.

– Jól vagy, aranyom? – kérdezte.

Előrenyúlt, megsimogatta Anikó karját. Ő elhúzódott.

– Minek vagy itt kint? Ki figyel a büfére?

– Vagyunk ott elegenden – mondta Jenő egyszerűen. Egy kicsit nézelődött, majd zsebre tette a kezét. – Mint mondtam, megvettem az autót. Nem megy olyan rosszul a bolt. Arra gondoltam...

– Jaj, hagyjuk ezt már. Miért nem hagyasz egyedül?

– Na... na. Segítettem az előbb, és ez a hála? Szerinted így kell viselkedni?

– A kurvák faszát, nem kértem tőled segítséget. Miért hiszed azt, hogy bármit is akarok tőled? Ettől persze Jenő is egy kicsit elfehéredett.

– Hát itt van neked a két gyerek. Én márpedig úgy gondolom, nem könnyű ez. Nagyon nem, én már csak tudom. De én megmondtam az Istvánnak kerek-perc, elmúlik tizennyolc, rám aztán ne számítsen.

– Na, hát pont az ilyen példára van szüksége az enyéimnek – morogta Anikó.

Rá akart gyújtani, de a heti dobozt már elszívta.

Jenő a száját nyalogatta.

– Anikó... – Kinyúlt, hogy megint megsimogassa, de ő ismét elhúzódott.

Aztán úgy tűnt, Jenő veszi a lapot, mert sarkon fordult, és visszacsörtetett a büfébe.

Kezdték sokan lenni a piacon, túl sokan, a hangzavar is nagy lett, de Anikó még hallotta, ahogy mellette a helyjegyes határozottan kijelenti a könyvárusnak:

– Ez akkor is két méter.

***

Lali kénytelen volt hosszú ideig keresni a videojáték-árus házaspár standját, mert nem a megszokott helyen állították fel az asztalt.

Ez persze azt jelentette, hogy tovább kell távol maradnia. Anyja és nővére biztosan ki fognak rá akadni, de most nem hagyhatja ki.

Tapogatta az ezrest a zsebében.

Nem hagyhatja itt. A múlt héten félretette. Már az övé.

Csak el kell hozzá jutnia.

Végül egy árnyékos helyen, a piac legvégében, egy épület mögött találta meg őket.

Az asztalon tornyokban álltak a játékok, külön szedve a PC-s, a PS-es, az Xbox-os, a nintendós játékok, és maguk a gépek is ott voltak kifakult dobozaikban.

– Öcsém, mit csináltál, lehugyoztad magad? – kérdezte a fickó az asztal mögött.

Csabának hívták, lehetett vagy harmincöt éves, de úgy öltözködött, mintha tizenöt lenne.

– Ja nem, ez a faszom csap volt. – Lali felmutatta az üveg vizet, még mindig csöpögött. – Ösz-szevizeztem mindent.

– Áh, nem akarok szívózni, én is csinállok még ilyeneket, a feleségem nagyon szeret olyankor.

– Most ő nincs itt?

Csaba körülnézett.

– Úgy nézem. Általában visszajön hamar, ha nincs itt. Miért, hiányzik?

– Ja, nem... – Lali kezdte cikinek érezni a dolgot, ahogy egyik kezében ott szorongatja a nedves üveget, a másik kezével meg az ezrest tapogatja a zsebében. – Na, hát azért jöttem, amit félretettem a múltkor.

Csaba töprengett.

– Nem rémlik.

– Ne már. A múlt vasárnap. PlayStation-ös játék.

A fickó elhallgatott, mélyen Lali szemébe nézett.

– Ja, hogy... az. Hát azzal van egy kis gond.

Lali érezte, hogy a gyomra összeszorul.

– Hogyhogy?

Csaba benyúlt az asztal alá, majd kitétte a játékot a többi tetejére.

Világosan lehetett látni a girbe-gurba zöld logót: SKULLMONKEYS

– Mert hát ez, öcsi, kiderült, hogy egy elég ritka játék.

Lali nyelt egyet.

– Aha... de hát én félretettem. Megbeszéltük.

– Na ja. Csakhogy jött valaki, és ezt kereste. Azt mondta, adna érte... többet. Aztán hazamentem, egy kicsit utánajártam. Nagyon úgy néz ki, hogy ez a játék az eBay-en is elmegy, egész szép összegekért.

Lali idegesen toporgott.

– Akkor most mi van? – nyögte ki végül. – Nem eladó, vagy mi?

Csaba a borostáját simogatta.

– De, de. Eladó. Ötezer.

Remek, gondolta Lali. Nézte a játék dobozát, felidézte azokat az időket, amikor először felfedezte Klaymant meg Terry Taylor zenéjét, és hogy mennyire beleszeretett akkor a Neverhoodba. És most itt volt előtte, karnyújtásnyira az észszerű áron sehol nem kapható folytatás... még ötezerért is megérné, a francba is.

– Ennyiért simán megrendelem akkor az interneten! – kaffogott vissza. – Ez lehúzás, meg még átverés is. Hiszen megbeszéltük!

Csaba vállat vont.

- Hát tégy úgy, rendeld meg. Esetleg lemegetek négyezerre.
- Esetleg a kis faszom.
- Lali meg sem várta a reakciót, már sietett is el onnan.

***

Mire Petra visszaért, azt látta, hogy az anyja idegesen cigizik.

- Maradt cigid? - kérdezte.
- Nem - mondta Anikó.
- Kérdezhettek valamit, anyám?
- Mondjad.

Petra a távolba nézett, figyelte, ahogy Zsuzu és Citrom lelépnek. Aztán észrevette, hogy Lali is közeledik feléjük.

- Hát hogy... te még akarsz kint maradni? Nekem már nagyon kell vécézniem, meg szerintem már...
- Igen - mondta az anyja. - Mehetünk.

Végül Lali is megérkezett, ránézett az anyjára meg a nővérére. Ajka legöbült, majd flegmán odacsapta:

- Menjünk már el innen a francba!

Egy sarokkal arrébb a Műszerész fordult be, megbotlott, és elejtette az összes fogaskerekét.

Szanaszét gurultak az aszfalton.

Németh Miklós: A soha nem érkező vonatra várva

